

Sygn. akt VI Ka 349/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 sierpnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Klara Łukaszewska

Protokolant Anna Potaczek

po rozpoznaniu w dniu 30 sierpnia 2013 r.

sprawy **M. S.**

obwinionej z art. 97 kw w zw. z art. 49 ust. 2 pkt 4 Prawo o ruchu drogowym

z powodu apelacji, wniesionej przez obwinioną

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze

z dnia 9 maja 2013 r. sygn. akt II W 1832/12

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec obwinionej M. S. w ten sposób, że uniewinnia ją od popełnienia przypisanego jej czynu,

II. stwierdza, że koszty sądowe za postępowanie ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 349/13

UZASADNIENIE

M. S. została obwiniona o to, że:

w dniu 23.10.2012r. około godziny 13.45 na ul. (...)w J. będąc kierującą pojazdem marki O.o nr rej. (...)nie zastosowała się do znaku D-40 „strefa zamieszkania”, dokonując postoju poza miejscem wyznaczonym do parkowania, tj. o wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art. 49 ust. 2 pkt 4 PRD.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 9 maja 2013r. w sprawie sygn. akt II W 1832/12:

I. uznał obwinioną M. S. za winną popełniania czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. wykroczenia z art. 97 kw w zw. z art. 49 ust. 2 pkt 4 PRD i za to na podstawie art. 97 kw w zw. z art. 49 ust. 2 pkt 4 PRD wymierzył jej karę grzywny w wysokości 100 złotych,

II. na podstawie art. 118 § 1 kpow w zw. z § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10.10.2001r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłat za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenie zasądził od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 zł tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz na podstawie art. 3 ust. 2 w zw. z art. 21 pkt 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych wymierzył jej opłatę w wysokości 30 złotych.

Osobistą apelację od powyższego wyroku wywiodła obwiniona M. S. zarzucając:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez błędne zastosowanie art. 97 kw w zw. z art. 49 ust. 2 pkt 4 ustawy prawo o ruchu drogowym z uwagi na brak znaku drogowego D-40, który obejmowałby swoim zakresem ulicę (...),
2. błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, iż dowód w postaci zdjęcia fotograficznego przedłożonego przez Straż Miejską wskazuje na sprawstwo obwinionej w sytuacji, gdy znak D-40 obejmuje swym zakresem jedynie Plac (...),
3. naruszenie przepisów prawa procesowego a mianowicie z art. 93 § 1 i 2 kpsw poprzez uznanie obwinionej winnej czynu z uwagi na brak dostatecznie uzasadniających przesłanek czynu zabronionego z art. 17 § 1 kpk.

Stawiając powyższe zarzuty obwiniona wniosła o uchylenie wyroku i umorzenie postępowanie ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionej okazała się być zasadna, a jej wniesienie doprowadziło do zmiany zaskarżonego wyroku i uniewinnienie M. S. od zarzucanego jej czynu.

Już na wstępie podnieść należy, iż analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego, jakim dysponował Sąd pierwszej instancji, na kanwie którego ów Sąd dokonał rekonstrukcji stanu faktycznego, prowadzi do wniosku, iż zarówno ustalenia faktyczne wyprowadzone z oceny dowodów, jak i ocena prawna zdarzenia poddanego osądowi nie znajdują poparcia ze strony Sądu Okręgowego.

Kluczową kwestią, jaka wyłaniała się w niniejszej sprawie pozostawało ustalenie, czy obwiniona M. S. naruszyła szczególne zasady ruchu, jakie obowiązują w strefie znaku D-40 („strefa zamieszkania”), parkując swój pojazd w miejscu do tego nie wyznaczonym, a tym samym czy naruszyła normę prawną z art. 49 ust 2 pkt 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym w zw. z art. 97 k.w.

Odpowiedź jest jednoznacznie negatywna.

Wbrew stanowisku Sądu Rejonowego, obwiniona nie wykroczyła przeciwko wymienionym przepisom, albowiem – jak trafnie wskazała autorka apelacji – zaparkowała swoje auto przed znakiem informującym o strefie zamieszkania (obwiniona nie wjechała do strefy zamieszkania), a więc w miejscu nieobowiązania znaku D-40, co jasno wynika z dowodu w postaci znajdującej się w aktach sprawy fotografii miejsca zdarzenia (k.7). W takiej sytuacji przypisanie M. S. czynu, o jaki została obwiniona było wadliwe.

Podnieść w tym miejscu trzeba, iż nie ma racji skarżąca, gdy wskazuje w apelacji, iż jej uprawnienie do parkowania w danym miejscu wynikało z faktu legitymowania się i posiadania przez męża obwinionej karty inwalidzkiej, albowiem jak trafnie wywiódł Sąd meriti, krytycznego dnia obwiniona (co sama przyznała wobec M. P., k. 28-28v) poruszała się autem z powodów nie związanych z przewiezieniem jej męża („powiedziała, że nie przewoziła męża, gdyż mąż przebywa w szpitalu”). Tym samym twierdzenia zawarte w apelacji, iż „samochód parkowałam tam gdzie mojemu choremu mężowi było najwygodniej do niego dojechać”, w realiach sprawy okazały się być nieudolne.

Zauważyć trzeba, iż Sąd Odwoławczy nie wyklucza, iż obwiniona pozostawiając swój samochód w miejscu wskazanym przez funkcjonariuszy Straży Miejskiej, jak i wynikającym z fotografii miejsca zdarzenia mogła naruszyć inne przepisy ustawy Prawo o ruchu drogowym. Sytuacja procesowa wynikająca jednak z faktu wniesienia apelacji wyłącznie na korzyść obwinionej M. S., ograniczała Sąd Okręgowy, co do możliwości czynienia ustaleń na niekorzyść apelującej z uwagi na zakaz reformationis in peius (art. 434 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 kpow).

Mając na względzie powyższe, Sąd Odwoławczy dokonał zmiany zaskarżonego wyroku w ten sposób, że uniewinnił obwinioną do zarzucanego jej czynu.

Na marginesie, zapoznając się z lekturą pisemnych motywów wyroku, Sąd Okręgowy zwraca uwagę, iż o ile oczywistym jest, że sąd w ramach dyrektyw wymiaru kary (art. 33 k.w.) winien brać pod uwagę stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego sprawcy – oceniony w niniejszej sprawie jako wysoki – o tyle podkreślić należy, iż wpływu na ową ocenę nie ma nagminność szerzenia się czynów tego rodzaju, albowiem okoliczność ta nie została wymieniona *expressis verbis* w art. 47 § 6 k.w. (vide: wyrok SA w Łodzi z 25 stycznia 2001 r., AKa 261/00, Prok. i Pr. 2002, z. 7-8, poz. 21 - dodatek; SN w wyroku z 20 września 2002 r., WA 50/02, OSNKW 2003, z. 1-2, poz. 9; A. Zoll (w:) K. Buchała, A. Zoll, Kodeks..., s. 21-22; a także, jakkolwiek z pewnymi wahaniem, A. Wąsek (w:) M. Kalitowski, Z. Sienkiewicz, J. Szumski, L. Tyszkiewicz, A. Wąsek, Kodeks..., s. 364).

Orzeczenie o kosztach postępowania zapadło w oparciu o treść art. 634 k.p.k. w zw. z art.119 kpow i w zw. z art. 118 § 2 kpow.

Wyk. J.K.